

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 95/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MURAT, s. r. o., Bratislavská 87, Pezinok, zastúpenej advokátom JUDr. Vojtechom Horváthom, advokátska kancelária, Holubyho 35, Pezinok, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoKR 15/2015 z 22. septembra 2016 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 29/2017 z 31. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MURAT, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MURAT, s. r. o., Bratislavská 87, Pezinok (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoKR 15/2015 z 22. septembra 2016 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 29/2017 z 31. júla 2018.

2. Zo sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 19. októbra 2010 sa sťažovateľka domáhala vylúčenia istiny pôvodne v sume 531 645,16 € z konkurznej podstaty úpadcu Telemont, a. s., Trnavská cesta 102, Bratislava, a náhrady trov konania.

3. Dôvodom podania predmetného návrhu bola skutočnosť, že medzi sťažovateľkou ako predávajúcou a obchodnou spoločnosťou Telemont, a. s., ako kupujúcou bola 1. apríla 2006 uzavretá rámcová zmluva č. 0053/2006 (ďalej len „rámcová zmluva“), na základe ktorej a v súlade s dodacími a obchodnými podmienkami sťažovateľky dodala sťažovateľka obchodnej spoločnosti Telemont, a. s., káblový a elektroinštalačný tovar v celkovej hodnote kúpnej ceny 531 645,16 €. Hoci obchodná spoločnosť Telemont, a. s., od sťažovateľky tovar prevzala, kúpnu cenu zaň ani čiastočne neuhradila. Obchodná spoločnosť Telemont, a. s., prevzatý materiál použila na akciu SLOVAKIA RING, s. r. o. V rámcovej zmluve a v dodacích a obchodných podmienkach sťažovateľky bola dohodnutá výhrada

vlastníckeho práva. Z dôvodu dohodnutej a zmluvne zakotvene j výhrady vlastníckeho práva a z dôvodu nezaplatenia kúpnej ceny zo strany kupujúcej predmetný tovar neprešiel do vlastníctva obchodnej spoločnosti Telemont, a. s., ale zostal vo vlastníctve sťažovateľky.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 K 36/2010 z 28. júna 2010 zverejneným v Obchodnom vestníku č. OV 2010/130 8. júla 2010 vyhlásil na majetok obchodnej spoločnosti Telemont, a. s., konkurz a do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. PaedDr. Jozefa Malicha. Správca predmetnú pohľadávku sťažovateľky týkajúcu sa ceny tovaru poprel, a to z dôvodu, že predmetná pohľadávka sťažovateľky nepatrí do konkurzu z dôvodu dohodnutej výhrady vlastníckeho práva, na základe ktorej na úpadcu neprešlo vlastníctvo k veci.

5. Podľa sťažovateľky jej tovar a ani finančný výťažok zaň získaný jeho scudzením na tretiu osobu neprešiel do vlastníctva obchodnej spoločnosti Telemont, a. s. z dôvodu výhrady vlastníckeho práva, a preto tento tovar a ani finančný ekvivalent, náhrada zaň, ako cudzia vec nepodlieha právnomu režimu zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Vlastnícke právo sťažovateľky k predmetnému tovaru tak nemohlo prejsť na niekoho iného. Obchodná spoločnosť Telemont, a. s., neskôr úpadca, scudzením predmetného tovaru na tretiu osobu previedol viac práva než sám mal, čím podľa sťažovateľky došlo k porušeniu princípu ochrany vlastníckeho práva.

6. Vzhľadom na skutočnosť, že obchodná spoločnosť Telemont, a. s., 7. marca 2011 vydala sťažovateľke časť tovaru nepatriaceho do konkurznej podstaty v hodnote 4 632,32 €, sťažovateľka v časti uplatnenej istiny 4 632,32 € zobrala svoju žalobu podaním zo 17. septembra 2012 späť a v tejto časti navrhla predmetné konanie zastaviť s tým, aby súd vo veci konal len v časti istiny vo výške 527 012,84 € za dodaný tovar, za ktorý obchodná spoločnosť Telemont, a. s., sťažovateľke nezaplatila.

7. Podľa sťažovateľky obchodná spoločnosť Telemont, a. s., priznáva, že tovar sťažovateľky bol zabudovaný do stavby a že za tento tovar získala finančný výtazok od konečného odberateľa. Podľa jej názoru predmetný tovar, resp. finančný výtazok z neho nepatrí do konkurznej podstaty. Sťažovateľka tak žiada len peňažnú náhradu (finančný ekvivalent) za svoj tovar, ktorý sa nikdy nestal súčasťou majetku úpadcu a súčasťou majetku úpadcu sa preto nemohli stať ani finančné prostriedky získané za predmetný tovar. Podľa sťažovateľky „... bolo by porušením zákona o konkurze a reštrukturalizácii, aby z finančných prostriedkov získaných za cudziu vec, t. j. za vec, ktorá nepatrila úpadcovi, došlo k zjavnému navýšeniu hodnoty konkurznej podstaty, z ktorej by sa následne uspokojovali konkurzní veritelia, vrátane sťažovateľa (žalobcu), t.j. ostatní veritelia na úkor skutočného vlastníka veci“.

8. Sťažovateľka sa preto domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva k predmetnému tovaru v konaní pred okresným súdom. Keďže podľa nej v danom prípade navrátenie do predošlého stavu nie je možné a účelné, z dôvodu zabudovania veci dlžníkom do akcie SLOVAKIA RING, s. r. o., v konaní pred okresným súdom sa domáhala ochrany svojho práva na finančnú náhradu za svoj tovar, a to vo výške 531 645,16 €, neskôr vo výške 527 012,84 €.

9. V sťažnosti uviedla, že okresný súd rozsudkom č. k. 3 Cbi 69/2010-186 z 9. októbra 2014 žalobe sťažovateľky vyhovel a určil, že žalovaný, správca konkurznej podstaty úpadcu Telemont, a. s., je povinný vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu Telemont, a. s., istinu vo výške 527 012,84 €. Podľa okresného súdu úpadca spracoval/zabudoval tovar, ktorý podľa dohodnutej výhrady vlastníckeho práva bol vo vlastníctve sťažovateľky. Úpadca sa mohol stať vlastníkom tovaru spracovaním tohto tovaru na novú vec v prípade, že by pôvodnému vlastníkovi (sťažovateľke) zaplatil cenu toho, o čo sa jeho (jej) majetok zmenšil, t. j. sumu 527 012,84 € ako peňažnú náhradu, ktorá má byť z konkurznej podstaty vylúčená. Keďže žalovaný vedel, že vlastnícke právo k veci prechádza na neho až zaplatením ceny za dodaný tovar, a za tovar nezaplatil, nemohlo na neho prejsť vlastnícke právo. Sťažovateľke ako vlastníkovi veci patrí preto finančná náhrada, keďže navrátenie veci do predošlého stavu nie je možné ani účelné. Sťažovateľka

sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu stotožnila. Je toho názoru, že vychádza zo správnych skutkových zistení a zo správneho právneho posúdenia veci.

10. Ďalej sťažovateľka uvádza, že obchodná spoločnosť Telemont, a. s., podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 CoKR 15/2015-262 z 22. septembra 2016 rozsudok okresného súdu č. k. 3 Cbi 69/2010-186 z 9. októbra 2014 zmenil tak, že žalobu sťažovateľky zamietol.

11. Sťažovateľka poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, v ktorom tento okrem iného uvádza, že sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou odvolateľa, že právna úprava vyplývajúca z § 78 zákona o konkurze a reštrukturalizácii neumožňuje veriteľovi, ktorého majetok nebol do súpisu majetku zapísaný, domáhať sa vylúčenia veci, keďže neexistuje majetok, ktorý by sa mohol z konkurznej podstaty vylúčiť, a na druhej strane, pokiaľ taký majetok neexistuje, tak nie je ani možné vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu istinu v požadovanej výške 527 012,84 €. Odvolávajúc sa aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Cdo 2549/2010 z 29. augusta 2012, krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že vylučovacou žalobou je síce možné domáhať sa vylúčenia náhradného peňažného plnenia získaného správcom za speňažený majetok z konkurznej podstaty, to však platí len vtedy, ak ide o peňažné plnenie získané speňažením veci spísanej predtým do konkurznej podstaty. Sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje. Podľa sťažovateľky „... *bol správca po obdržaní peňazí od SLOVAKIA RING povinný bezodkladne vyčíslit' sumu, ktorá zodpovedá/prislúcha hodnote tovaru sťažovateľa /žalobcu/ podliehajúceho režimu výhrady vlastníckeho práva a túto vydat' sťažovateľovi /žalobcovi/ po schválení príslušným orgánom a zvyšok obdržanej sumy by patril do konkurznej podstaty... K rozdeleniu medzi veriteľov však nemôže patriť suma zodpovedajúca finančnej náhrade za sťažovateľom /žalobcom/ dodaný a úpadcom nezaplatený tovar v režime výhrady vlastníckeho práva.*“.

12. Sťažovateľka je toho názoru, že „... *rozsudok odvolacieho súdu nerešpektoval právo a nie je nástrojom spravodlivosti; odvolací súd právo aplikoval mechanicky*

a formalisticky bez ohľadu na zmysel a účel toho-ktorého záujmu chráneného príslušnou právnou normou. Odvolací súd nezvolil výklad, ktorý by bol v súlade so zmyslom a účelom zákona, ktorý by bol racionálny a spravodlivý.“. Podľa sťažovateľky rozsudok krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Zastáva názor, že „... výklad zákona zvolený odvolacím súdom vedie o. i. k narušeniu práva na spravodlivý proces v nezanedbateľnej intenzite“.

13. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie na najvyššom súde. V sťažnosti konštatuje, že rozsudok krajského súdu považuje za nezákonný. Považuje ho za rozsudok „... ktorým došlo k popretiu zmyslu a účelu zákona a to takým rozsahom, že došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa o., práva vlastníť majetok, práva na ochranu majetku a práva majetok pokojne užívať“. Podľa jej názoru ňou uvádzané skutočnosti obsiahnuté v dovolaní opodstatňujú dôvodnosť jej dovolania. Je presvedčená, že jej dovolanie spĺňa zákonné kritériá dovolania podľa platnej právnej úpravy, sledujúc pritom realizáciu jej práva na spravodlivé rozhodnutie a súdnu ochranu a na ochranu svojho vlastníctva. Sťažovateľka je toho názoru, že jej dovolanie napĺňalo základné požiadavky kladené na dovolanie. Podľa nej v jej veci konajúci krajský súd nevyhodnotil aktuálny stav v súlade s príslušnou právnou úpravou a jeho rozhodnutie je nepresvedčivé a nespravodlivé. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 29/2017 z 31. júla 2018 dovolanie sťažovateľky odmietol. Sťažovateľka sa s týmto rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňuje. Je toho názoru, že najvyšší súd, rovnako ako krajský súd „... porušil zásadným spôsobom zákon a to tak, že došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa“.

14. Sťažovateľka je toho názoru, že v dôsledku sťažnosťou napadnutých rozhodnutí krajského a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej v sťažnosti uvádzaných základných práv. Podľa nej „Obidve rozhodnutia všeobecných súdov... vychádzajú z nesprávneho skutkového zistenia veci a jej nesprávneho právneho posúdenia; všeobecné súdy sa nedostatočne vysporiadali s vecnými a právnymi argumentmi sťažovateľa a nesprávne aplikovali právne predpisy v takej intenzite, že došlo k porušeniu... základných práv sťažovateľa. Skutkové a právne závery Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky môžu byť predmetom kontroly zo strany Ústavného súdu Slovenskej republiky, keďže... sú názormi

neudržateľnými a ich dôsledkom je porušenie vyššie uvedených základných práv sťažovateľa s negatívnym dopadom pre celú spoločnosť.“

15. Podľa sťažovateľky „... nepriznaním [ňou] uplatneného práva proti žalovanému pred všeobecnými súdmi na vylúčenie istiny z konkurznej podstaty, Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky zasiahli /popri iných základných práv/ do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok, do jeho práva na ochranu tohto majetku a do jeho práva na pokojné užívanie svojho majetku a ZKR [zákon o konkurze a reštrukturalizácii, pozn.] povýšili nad ústavné princípy...“.

16. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie sťažnosti vyhovel a nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, obchodnej spoločnosti MURAT, s.r.o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 odsek 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.9.2016 sp. zn.: 2CoKR/15/2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.7.2018 sp. zn.: 4Obdo/29/2017, porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.9.2016 sp. zn.: 2CoKR/15/2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.7.2018 sp. zn.: 4Obdo/29/2017 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

17. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I. § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

22. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je námietka porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku, resp. práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 CoKR 15/2015 z 22. septembra 2016, ktorým v konaní o vylúčenie sumy 527 012,84 eur zo súpisu majetku o odvolaní žalovaného, obchodnej spoločnosti Telemont, a. s., proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 Cbi 69/2010 z 9. októbra 2014 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu mení tak, že žalobu zamietá, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 29/2017 z 31. júla 2018 o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 CoKR 15/2015 z 22. septembra 2016, ktorým najvyšší súd rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľky odmieta.

23. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o týchto porušeníach rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci

všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

24. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a to v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 71/97, III. ÚS 53/09). Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

25. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

26. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd

neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

27. Uvedené východiská boli povinné dodržať pri rozhodovaní o návrhoch sťažovateľky aj krajský súd a najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektovali, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

III.

K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

28. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za „*nesprávne rozhodnutie*“, ktoré je po skutkovej a právnej stránke nedostatočne odôvodnené. Základom sťažnostnej argumentácie je nesúhlas sťažovateľky so skutkovými a právnymi závermi, z ktorých vychádza napadnutý rozsudok krajského súdu. Podľa sťažovateľky napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu „... *vychádzajú z nesprávneho skutkového zistenia veci a jej nesprávneho právneho posúdenia; všeobecné súdy sa nedostatočne vysporiadali s vecnými a právnymi argumentmi sťažovateľa a nesprávne aplikovali právne predpisy v takej intenzite, že došlo k porušeniu vyššie citovaných základných práv sťažovateľa*“.

29. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné hmotnoprávne

aj procesnoprávne ustanovenia právnych predpisov podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd v okolnostiach danej veci dostatočným spôsobom reagoval na sťažovateľkou vznesené námietky a svoje rozhodnutie o zmene rozsudku okresného súdu č. k. 3 Cbi 69/2010-186 z 9. októbra 2014 tak, že žalobu sťažovateľky zamietla, náležite a presvedčivo odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala, a preto jeho závery v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

30. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

IV.

K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

31. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol jej dovolanie ako procesne neprípustné, keď nezistil dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

32. Sťažovateľka odôvodňovala prípustnosť dovolania ustanovením § 420 písm. f) CSP, teda tým, že konajúce súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili jej osobe,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvodnosť dovolania vzhliadala v nesprávnom právnom posúdení veci, tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je založené na rešpektovaní rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa sťažovateľky odvolací súd nesprávne interpretoval právny predpis, zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery, svoje iracionálne a nespravodlivé rozhodnutie založil na nesprávnom hodnotení dôkazov a akceptoval nepresvedčivú obranu žalovaného. Podľa sťažovateľky dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu okrem odcitovanej teórie neobsahuje aplikáciu relevantných právnych noriem na konkrétny skutkový stav, ani vysvetlenie zásadných dôvodov potrebných pre rozhodnutie. Sťažovateľka je tiež toho názoru, že ak sa odvolací súd bez argumentačne akceptovateľného podrobnejšieho (bližšieho) odôvodnenia odkloní od skôr prijatého právneho záveru, hrubo zasiahne do práv strán sporu, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie prekvapivé, neodôvodnené a arbitrárne, a teda porušujúce právo na spravodlivý proces a odnímajúce možnosť riadne konať pred súdom.

33. V odôvodnení uznesenia najvyšší súd uvádza, že pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

34. Najvyšší súd konštatoval, že preskúmavanie sťažovateľkou vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je v zmysle kvalitatívnej stránky dovolania možné v časti, v ktorej namieta nesplnenie požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k otázke posúdenia podmienok na podanie vylučovacej žaloby. Najvyšší súd po preskúmaní sťažovateľkou namietaného zmeňujúceho rozsudku odvolacieho súdu dospel k záveru, že napriek tvrdeniu sťažovateľky o prekvapivom, neodôvodnenom a arbitrárnom rozhodnutí rozsudok krajského súdu kritériá kladené

pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný.

35. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia tiež uvádza, že vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu sa predmetné konkurzné konanie spravuje zákonom o konkurze a reštrukturalizácii ako špeciálnym právnym predpisom upravujúcim vzťahy medzi stranami konkurzného konania, a nie Občianskym zákonníkom, ktorým nesprávne dôvodí sťažovateľka (obdobne na túto skutočnosť poukázal aj krajský súd v odôvodnení svojho sťažovateľkou napadnutého rozsudku). Podľa § 78 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ten, kto uplatňuje právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu, musí tak urobiť u správcu alebo na súde žalobou podanou proti správcovi najneskôr do 30 dní od zverejnenia zápisu tohto majetku do súpisu v Obchodnom vestníku. Neskôr môže právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu uplatniť u správcu alebo na súde žalobou podanou proti správcovi len ten, koho majetok bol zapísaný do súpisu s poznámkou v prospech iného alebo nikoho alebo bez poznámky, i keď mal byť zapísaný s poznámkou v prospech neho. Ak sa právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu včas neuplatní, zanikne; právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu zanikne najneskôr rozvrhnutím výťažku zo speňazenia dotknutého majetku.

36. Podľa najvyššieho súdu krajský súd, aplikujúc právny režim v zmysle citovaného ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, vysvetlil vznik práva na podanie vylučovacej žaloby, a to momentom zápisu sporného majetku do súpisu konkurznej podstaty s tým, že práve tento zápis je tou právnou skutočnosťou, ktorá spôsobuje vznik subjektívneho práva tretej osobe na podanie vylučovacej žaloby. Keďže sporný majetok do súpisu zapísaný nebol, nemožno takýto neexistujúci majetok ani vylúčiť. V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd tiež uvádza, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil aj tú skutočnosť, že nemožno spájať finančné prostriedky získané od dlžníka SLOVAKIA RING, s. r. o., s pohľadávkou žalobcu voči žalovanému, keďže ide o iný záväzkový vzťah, navyše tieto finančné prostriedky nie sú reálne existujúce v podobe, v akej boli prípadne vložené na účet žalovaného, a teda nie sú v tejto podobe ani súčasťou konkurznej podstaty. Svoje závery odvolací súd zdôvodnil aj poukazom na judikatúru

Najvyššieho súdu Českej republiky a Krajského súdu v Bratislave, rovnako aj na odbornú literatúru. Podľa najvyššieho súdu pokiaľ ide o rozhodnutia, ktorými dôvodila sťažovateľka, krajský súd vysvetlil, z akého dôvodu na ne neprihliadol.

37. Najvyšší súd sa rovnako vysporiadal aj s tvrdením sťažovateľky, ktorým namietala nesprávne hodnotenie dôkazov, tvrdiac, že krajský súd sa na jednej strane nevysporiadal so všetkými ňou tvrdenými a preukazovanými skutočnosťami a na strane druhej akceptoval nepresvedčivú obranu žalovaného, čo malo za následok iracionálne a nespravodlivé rozhodnutie (v bodoch 60 – 64 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

38. Ako už ústavný súd uviedol, podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. Takýmto predpisom je aj CSP.

39. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 419 a nasl. CSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 419 až § 423 a v § 431 až § 435 CSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 420 CSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 420 písm. a) až písm. f) CSP. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 CSP.

40. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Ako už ústavný súd uviedol, ústavný súd nie je alternatívnou

ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

41. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými dovolacími dôvodmi sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol. Podľa názoru ústavného súdu ani napadnuté uznesenie najvyššieho súdu *prima facie* nemožno považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka sťažovateľky o nezákonnosti, arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

42. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi krajského súdu a najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ich názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania vrátane ich dôvodov a námietok.

43. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť ani medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V.

K námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku, resp. práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

44. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku, resp. práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovateľka je toho názoru, že k zásahu do uvedených práv zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu došlo tým, že jej nepriznali ňou uplatnené právo proti žalovanému na vylúčenie istiny z konkurznej podstaty, čím mala byť sťažovateľka zbavená vlastníckeho práva neprávom.

45. Ako už ústavný súd konštatoval, krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými tvrdeniami sťažovateľky, týkajúcimi sa vylúčenia istiny z konkurznej podstaty, s ktorými sa nestotožnil, a preto rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd rozhodol o vylúčení istiny z konkurznej podstaty, zmenil tak, že žalobu zamietol. Rovnako aj najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými tvrdeniami sťažovateľky, týkajúcimi sa prípustnosti dovolania, s ktorými sa nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol. Preskúmaním sťažnosti ústavný súd nezistil nič, čo by signalizovalo zásah do označených práv hmotno-právneho charakteru – základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku, resp. práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, zo strany krajského súdu alebo najvyššieho súdu. Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, a preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

46. Keďže ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2019